

DANIEL Terradellas*

Propostes i rebaixes electorals

Alguns diran que les campanyes electorals ja no són el que eren. Crec que afortunadament, en bona part, és veritat. La fam de democràcia que es patia en aquest país després de quaranta anys de règim imposat, per alguns, tantes eleccions ja els han deixat tips. Els qui mai van pair que els ciutadans participessin de la tria de governants, aprofiten qualsevol excusa per desacreditar el sistema, incitant a quedar-se a casa mentre ells faran mans i mànigues per intentar fer recular les llibertats i els avenços socials que hem aconseguit.

Les campanyes electorals són un mitjà concentrat i estrident per sensibilitzar els electors. Alguns, ja convençuts, per reafirmar-los amb la seva opció i que

es mobilitzin capil·larment. D'altres, per advertir-los de les conseqüències electorals. Atès que avui tot s'ha de comunicar amb formats curts i eficients i que la política periòdica se segueix minoritàriament, no ens estranya que els missatges es proclamïn, es divulguïn i arribin al ciutadà en forma impactant i senzilla. Qui es llegeix un txto

⇒ *Atès que avui tot s'ha de comunicar amb formats curts i eficients i que la política periòdica se segueix minoritàriament, no ens estranya que els missatges es proclamïn, es divulguïn i arribin al ciutadà en forma impactant i senzilla*

de Programa Electoral? Nomes els adversaris per, si poden, fer llenya d'alguna de les propostes. Aquest és un dèficit que ens cal corregir! La lletra menuda, les propostes concretes que marquen diferències entre els partits, no haurien de ser considerades com a rebaixes d'ofertes electorals sinó com a compromisos escrits que fan decidir preferències polítiques. Alguns països més madurats en matèria democràtica, en són molt curosos de les promeses i vetllen pel seu compliment, consolidant o eliminant partits.

La política, a diferència de l'honrosa funció de la prèdica, necessita tenir alts idearis però tocar de peus a terra i posar en pràctica cada decisió pel compromís adquirit amb els ciutadans. I a hores d'ara ja s'entén que no tot el que es promet podrà ser possible i que la governabilitat obliga a aliances

que tenyeixen el programa electoral. Però hi ha objectius en els programes que són bàsics i marquen ideari. La dreta promet reducció d'impostos per dinamitzar l'economia i el consum, sense advertir que qui s'estalvia de pagar, és qui mes diners té i que menys recursos a l'Estat significa menys inversions i disminució dels serveis públics bàsics: sanitat, educació o pensions. En l'àmbit de les llibertats, també la diferència és clara i ens ho recorden les manifestacions tradicionalistes dels últims mesos amb pronuncis moralistes dels qui no fan cas a la recomanació evangèlica de deixar per al Cèsar el que és de la terra i evitar que aquell es fiqui amb el diví.

Per als catalans, tampoc és creïble que sigui tothom igual més enllà de l'Ebre i ho hem sofert fins i tot amb el cava. I alguns encara recordem que una

campanya concretada a parar els peus al dimoni del PP es va acabar amb un sucós àpat al Majestic que hem pagat car durant anys. Complementant la ideologia i la confiança dels candidats, és saludable contrastar compromisos de propostes concretes que són mesurables, al costat dels qui segueixen fent proclames solemnes en nom d'Espanya o Catalunya, menys tenint que la seva gent opina cadascú com a ciutadans.

Davant el 9 de Març, caldrà decidir si anem pel bon camí o ho fera millor l'alternativa. Ara és hora de fer pedagogia ideària però també de compromisos concrets per una banda i d'escoltar, de llegir propostes i mesurar confiança, pels electors. Tampoc és demanar massa...

***Exparlamentari i exalcalde de les Preses (PSC)**

Sense esquer

JOAQUIM Bonaventura i Ayats*

En el moment de redactar aquest article, el Govern central ha dissolt el parlament i ha convocat eleccions per al proper 9 de març. La legislatura s'ha acabat amb diverses normatives que presumptament han millorat la qualitat de vida de les persones amb disminució, però també existeix un cert recel sobre l'aplicació i la posada en marxa de totes aquestes novetats.

La llei de la Dependència és difícil d'entendre, i tot just ara mateix arriben resolucions que no convencen gens ni mica. Sembla que durant l'any 2008 entraran les persones que tinguin grau II, però ens hem quedat una mica astorats en veure que arribar al grau III ha estat, és, molt difícil. La llei és nova i per tant podem entendre que existeixi una certa confusió. La llei és de l'estat però la seva posada en marxa és funció de la comunitat autònoma, cosa que també ja són ganes de marejar la perdiu.

La reforma de les pensions de la Seguretat Social ha passat molt de puntetes pels diaris i mitjans de comunicació. Ha estat segurament una de les principals qüestions negatives tenint en compte que si fa poc era molt difícil accedir a les prestacions d'invalidesa de la Seguretat Social ara encara serà més complicat. Sembla que hi hauria altres maneres que el sistema d'atenció social no perdés l'equilibri. La sensació general per part nostra és que

el col·lectiu de discapacitats és vulnerable i que una cornada més no vindrà pas d'aquí.

A la classe política que vindrà a veure'ns durant les properes setmanes se'ls demanarà que pensin més i millor en nosaltres. No pot ser que existeixi la sensació d'un gran avançament amb això que en diem l'estat del benestar i al darrere de tot plegat només surtin dificultats per a la nostra gent.

Fa gràcia per exemple que als joves no se'ls posi cap tipus de problema per accedir a una renda d'emancipació de 210 euros mensuals per pagar el lloguer d'un pis, sempre que no guanyin més de 22.000 euros anuals. La gent amb discapacitat física que vol demanar una ajuda al Departament d'Acció Social i Ciutadania ho té molt complicat, i si es guanya mínimament la vida, l'accés a determinades prestacions és merament ciència-ficció. Algunes d'aquestes ajudes són indispensables per viure una mica millor, o per tenir accés a determinats tractaments. (fisioteràpia, eliminació de barreres, ajudes al transport, ajudes tècniques, etc..)

Al final, segurament no en sabem, no en sabem prou de fer-nos valer. No som cap esquer electoral que faci un mínim de gràcia i per això perdem oportunitats que altres tenen i que nosaltres mai no aconseguirem. Les ajudes a joves són només un exemple, però també n'hi hauria d'altres. Els governs finalment –tots– utilitzen els recursos públics per fer polítiques socials que siguin favorables al seus interessos. Ja s'entén que s'han de dedicar diners a la discapacitat, però no hi tenen gaire afició amb la nostra gent. No és rendible dedicar diners a aquells grups de gent que tenen poc interès i menys encara quan en termes generals són poc cridaners.

Resumint, hauriem de fer-nos mirar bé una mica qui som i què fem. I lògicament a qui tenim al capdavant de les grans confederacions nacionals. Una gent que hauria de fer valer el pes real del gremi, i fer saber que precisament per ser com som, tenim moltes més necessitats que d'altres. Que molts d'altres que se'ls ajuda perquè són un esquer electoral, i nosaltres no ho som. Amb algunes coses tenim mala sort, i ara ja fa massa temps que dura.

***Vicepresident de MIFAS**
ba@mifas.cat

⇒ *«La gent amb discapacitat física que vol demanar una ajuda al Departament d'Acció Social i Ciutadania ho té molt complicat, i si es guanya mínimament, la vida, l'accés a determinades prestacions és merament ciència-ficció*

Najat el-Hachami

CARLES Pàramo i Ponsetí*

La Najat el-Hachmi va néixer al Marroc i viu a Catalunya des que tenia vuit anys, a Vic. La Najat s'ha educat a casa seva i a l'escola pública catalana, en els anys de govern del president Pujol i en un marc d'ensenyament dissenyat per governs de CiU i aprovats pel Parlament català. La Najat ni ha perdut les seves arrels, ni ha deixat d'aprendre el castellà i ben lliurement ha optat per la creació literària en català.

A la gent de CiU, militants i simpatitzants, l'ambient general, després de quatre anys de tripartit i vuit de pressió mediàtica del PP, se'ns veu, encara avui, acomplexats per l'acusació constant i absolutament falsa de voler-nos fer passar com els culpables de totes les mancances que tenim com a país. Quan és a l'inrevés

Pels «tripartits» som l'origen de tots els mals i pels peperos som la gran amenaça contra l'expansió de la llengua parlada per mes de tres-cents milions de persones. O uns i altres ens sobrevaloren o nosaltres ens infravalorem.

Pot ser si som desconeguts de la nostra pròpia capacitat d'influència i per contra a la gent de CiU se'ns veu «acollonits», acomplexats i acovardits pel pes i pel to de les acusacions. És hora de re-

accionar.

Amics lectors o lectores, si sou o heu estat votants de CiU, sapiguen que podeu estar molt i molt orgullosos d'haver fet possible, amb el vostre vot, que Catalunya hagi avançat en moltíssims aspectes i que gràcies a vosaltres s'hagi assolit tot el que de bo que hi ha i no sou, o mes ben dit, no som culpables de res. No hi pot haver culpables d'haver triat el camí de la reivindicació política evitant el trencament de la societat defugint de la temptació d'anar per altres viaranyes. És cert, ens falta molt. Com a nació no estem satisfets, però la lluita continua i cal reivindicar amb contundència, cal reclamar. Ara ja toca, ens cal el dret a decidir i ho hem de convertir en un clam.

Avui estic content pel premi que ben merescudament el jurat dels Ramon Llull ha atorgat a la Najat, enhorabona.

Es parlarà d'infraestructures i es parlarà de mil temes que haurien d'estar resolts i hi ha raons per fer-ho, però, per sobre de tot això, hi ha les persones i la identitat que ens fan nació. I aquesta avui rep un impuls important cap endavant en la percepció de que hem fet, segur, una de les coses més importants, tenir una societat amb un alt grau de cohesió. Cohesió doblement important quan s'aconsegueix amb tants elements a la contra, factors generats dins i fora i en un país sense estat i amb una cultura plena de dificultats i amb milions de persones, de fora i d'aquí que li van a la contra. O no hi són?

El PP ajuda els «tripartits» i aquests hi corresponen. És una lluita, amb una gran dosi de ficció, que es retroalimenta.

La Najat ha guanyat un premi en literatura i en llegua catalana. No la conec però sé de la **Sama** i la **Fàtima** i la **Najima** i en **Samer** i l'**Ahmed**, noies i nois de Roses que he vist fer-se grans, que els veig treballar i ens parem a parlar en català, i els sento expressar-se en castellà i en francès i en l'àrab del Marroc i en la llengua del berbers i són intel·ligents i han estat tots aquest anys a l'escola pública catalana, la que s'ha creat i ha treballat durant els governs de CiU i sota la presidència del Molt Honorable Senyor Jordi Pujol.

Avui estic content.

***Regidor a Roses i candidat al Senat per CiU**

⇒ *Es parlarà d'infraestructures i es parlarà de mil temes que haurien d'estar resolts, i hi ha raons per fer-ho, però, per sobre de tot això, hi ha les persones i la identitat que ens fan nació*